

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Fkf.376/2015/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év szeptember hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 8.Fk.2081/2013/50. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 10.880,- (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év november hó 2. napján kihirdetett 8.Fk.2081/2013/50. számú ítéletével fiatalkorú I. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulata) állapította meg. Ezért őt 1 évi és 3 hónapi fiatalkorúak fogházbüntetésére ítélte. A büntetés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette azzal, hogy I. r. vádlott a próbaidő tartama alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulata) állapította meg. Ezért őt 1 év 10 hónapi börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette, és elrendelte II. r. vádlott pártfogó felügyeletét. Rögzítette, hogy II. r. vádlott a börtönbüntetés végrehajtása esetén annak 2/3 részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. II. r. vádlott esetében a börtönbüntetés végrehajtása elrendelése esetén az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is rendelkezett.

Kötelezte vádlottakat a bűnügyi költség viselésére.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész mindkét vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, még a vádlottak és védőik a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1268/2015/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint - melyet a nyilvános ülésen jelenlévő ügyész változatlan tartalommal fenntartott - az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával folytatta le az eljárását, ennek során az ügy elbírálása szempontjából szükséges bizonyítékokat teljeskörűen beszerezte, a tárgyalás anyagává tette, majd iratszerűen rögzítette.

A bíróság kellő indokát adta annak, hogy a vádlotti nyilatkozatokkal szemben mely bizonyítékot, és miért vett figyelembe a tényállás illetőleg a bűnösség megállapításánál. Indokolási kötelezettségének eleget tett, tényből tényre is helyes következtetést vont le. Okszerűen következtetett vádlottak bűnösségére és helyesen döntött arról, hogy vádlottanként vizsgálva melyik büntető törvénykönyv rendelkezéseit kell alkalmaznia.

A büntetés kiszabása során azonban nem volt kellő figyelemmel a vádlottak által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára, a bűnösség fokára, illetőleg a bűnösségi körülményekre. I. r. vádlott esetében hosszabb tartamú főbüntetés kiszabását tartotta indokoltnak azzal, hogy a felfüggesztés próbaidejét is hosszabb tartamban kell megállapítani. II. r. vádlott esetében pedig hosszabb tartamú főbüntetés kiszabását tartotta indokoltnak azzal, hogy annak próbaidőre történő felfüggesztése nem lehetséges.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. A védő kifejtette, hogy az I. rendű vádlott esetében nyomatékos enyhítő körülmény, hogy a cselekmény elkövetése óta több mint öt év eltelt, azaz a fiatalkorú vádlottra kiszabható büntetési tétel felső határával megegyezik az időmúlás. Ezen túlmenően hivatkozott a környezettanulmány adataira, mely szerint I. r. vádlottnak káros szenvedélye nincs, nála iskolai és nevelési problémák nem fordultak elő, továbbra is büntetlen előéletű. Esetében a rendezett életkörülmények a bűnismétlés veszélyét nagyban csökkentik. Mindezen túl az I. rendű vádlott édesapja a vádbeli cselekményt követően elhunyt. A család álláspontja szerint az I. rendű vádlottal szemben megindult büntetőeljárás volt rendkívül rossz hatással a vádlott édesapjának az egészségi állapotára. Mindezek alapján az elsőfokú büntetés mértékét kellően súlyosnak tartotta ahhoz, hogy I. rendű vádlottal szemben kellő visszatartó erővel szolgáljon. Mindezek alapján nem tartotta indokoltnak a súlyosabb büntetés kiszabását.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen szintén az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. A védő kifejtette, hogy az ügyészi átirat első oldalával maradéktalanul egyetért. Az elsőfokú bíróság helyesen mérte fel azokat a körülményeket, melyeket a büntetés kiszabása körében értékelhetőnek tartott. Bár az ügyész álláspontja szerint a törvényszék nem megfelelő súllyal vette figyelembe a büntetéskiszabási körülményeket, ezt nem tartotta megalapozottnak. A másodfok nem bírálhatja felül azon tényeket, melyeket az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapított meg. Amennyiben új körülmény lenne, akkor a büntetést is újra kéne vizsgálni, de az ügyészség átiratában ilyen tény, adat körülmény egyik vádlott esetében sem merült fel. Ezzel szemben vannak olyan tények, melyek az elsőfokú ítélet óta merültek fel a II. r. vádlott esetében, így állandó munkahelye van a Samsung gyárban, ahol tartósan elhelyezkedett. Időközben gyermeke született, rendezettek a családi körülményei, együtt él párjával, közösen nevelik a gyermeket. Nagyfokú időmúlás áll fenn, mint nyomatékos enyhítő körülmény, a II. r. vádlott törvényszéki életet él, eljár a pártfogó felügyelőhöz, mindent megtesz, hogy ez a cselekmény ne hasson ki a felnőtt életére. Kiemelte, hogy az ügyészség az I. r. vádlott esetében továbbra is felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozza szemben II. r. vádlottal, azonban a büntetéskiszabási körülmények, hasonlóak, hiszen a II. r. vádlott még a 19 évet sem töltötte be az esemény idején, így fiatal felnőtt volt. A fiatal felnőttkor nem indokolja, hogy ekkora különbség legyen a két vádlott között a büntetést illetően a belső arányosság is sérülne. Figyelemmel arra, hogy a II. r. vádlott olyan cégnél dolgozik, ahol az előmenetel függ a tiszta erkölcsi bizonyítványtól, előzetes mentesítést kért.

I. r. vádlott utolsó szó jogán az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. II. r. vádlott utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéletábra az ügyészi fellebbezés folytán eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság több - az ügy érdemi elbírálását nem érintő, illetve a vádlottak bűnösségének megállapítására ki nem ható - eljárási szabályt is megsértett. Így

nem hallgatta meg I. r. vádlott édesanyját, gondozóként. Tény, hogy I. r. vádlott 2013. év március hó 28. napján betöltötte tizennyolcadik életévét, ennek következtében édesanyja a büntetőeljárás törvény szerint már nem törvényes képviselője, hanem csak gondozója volt. A büntetőeljárás törvény a fiatalkorúak elleni eljárásban számos speciális - csak ezen elkövetői körre jellemző - szabályt állapít meg garanciális jelleggel. Ezek közé tartozik a törvényes képviselő, akinek jogai rendkívül szélesek, azt a törvény a védő jogaihoz igazítja (Be. 451. §).

Jóval korlátozottabb jogokkal rendelkezik annak a fiatalkorúnak a képviselője, aki a büntetőeljárás során már betöltötte a tizennyolcadik életévét. A törvény e személyt gondozóként jelöli meg, de számára is biztosít jogokat, amikor kötelezővé teszi például, hogy a kényszerintézkedés elrendelése tárgyában tartott ülésről értesíteni kell őt, és az ülésen felszólalhat (Be. 456. § (2) bekezdés, 457. §).

A gondozó perbeli szerepének jelentőségét mutatja, hogy az ügydöntő határozatot és a személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedésről szóló határozatot vele is közölni kell (Be. 458. §).

A fiatalkorú személyi- és életkörülményeinek, neveltetésének, magatartásának, tanulmányainak feltérképezése érdekében szükséges lett volna a gondozó meghallgatása. Ennek elmaradása azonban nem olyan eljárási szabálysértés, amely az ítélet megalapozatlanságát és ennek folyamánként annak hatályon kívül helyezését eredményezné.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása pedig mindenre kiterjedő és meggyőző. Bár mindkét vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, az első fokú bíróság kellő indokát adta, hogy miért az eseményeket közvetlenül észlelő tanúk vallomására alapította a tényállását.

Az elsőfokú bíróság a felismerésre bemutatási jegyzőkönyvek hiányosságai miatt azok tartalmát nem tette a bizonyítási eljárás részévé, ettől függetlenül megnyugtató módon bizonyítást nyert, hogy a házba befutó és ott elbújó személyek azonosak voltak a sértett bántalmazó vádlottakkal.

Az ítéletábra e körben rögzíti, hogy a felismerésre bemutatás során valóban voltak jegyzőkönyvezési hiányosságok illetve több tanú esetében elmaradt a felismerésre bemutatás során külön jegyzőkönyv készítése és fényképtábló iratokhoz csatolása sem volt egyértelmű, azonban 1. sz. tanú a felismerésre bemutatás során az általa korábbi tanúvallomásában foglaltakkal egyezően jelölte meg, hogy milyen jellegzetesség alapján választotta ki a neki bemutatott és az iratokban fellelhető fényképalbumból az általa felismert elkövetőt.

Az elsőfokú bíróság is rögzítette, hogy mind 1. sz. tanú, mind 2. sz. tanú tanúvallomásában megerősítette, hogy a helyszínen elfogott két személyt egyértelműen úgy azonosították, mint a verekezés résztvevőit. Így a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen rögzíthető volt, hogy a két vádlott részt vett a sértett bántalmazásában.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomó részében hiánytalan, a kisebb mértékű megalapozatlanság az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, ezért a Fővárosi Ítéletábra a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pontja alkalmazásával a tényállást a következőkkel egészítette ki illetőleg helyesbítette:

Az ítélet 2. oldal személyi részét I. r. vádlottra vonatkozó részét az alábbiakkal egészíti ki:

- I. r. vádlott alkalmi munkavégzés keretében pincérként dolgozik.

I. r. vádlott jelenleg csonka családban nevelkedik édesanyjával /I. r. vádlott gondozója 53 éves/ közös háztartásban. Szülei 18 évig éltek együtt, a terhelt édesapja /I. r. vádlott édesapja 57 éves/ elhunyt. Kapcsolatukból 1 közös gyermekük van, a terhelt. Az anya előző házasságából 3 gyermeke született, 1 gyermeke elhunyt, a másik kettő nagykorú és külön él családjával. Előző férje 1991-ben, 34 évesen elhunyt. A család 10 évvel ezelőtt Budapestről költözött a településre.

Az anya munkaviszonyban dolgozik, elhunyt férje után özvegyi nyugdíjat és árvaellátást igényelt, gyermek után családi pótlék ellátást kap. A család kapcsolatrendszere elmondásuk szerint megfelelő, az anya kapcsolata gyermekével őszinte és jó. A családot nagy megrázkódtatásként érte az apa hirtelen halála, úgy érzik, a büntetőeljárás rossz hatással volt az apa amúgy is rossz egészségi állapotára. A házban 10 éve laknak, melyet a család akkoriban vásárolt.

Az ingatlan komfortos /fűtés konvektorral/, mérete: kb. 70 m², melyben 2 szoba, előszoba, konyha, fürdőszoba és WC és kamra található. A fiatakorúnak megfelelő az élettere, külön szobában lakik, melynek mérete kb. 20 m², berendezése szekrénysor, franciaágy fotelek és polcok. I. r. vádlott iskolatársaival barátkozik, a településen élő kortársaival minimális a kapcsolata. Szabadidejében tévét néz és segít a ház körüli munkákban.

Rendszeresen sportol, küzdősportokkal edz. (Nyom. iratok mellékletéből környezettanulmány)

Az ítélet 2. oldal személyi részét II. r. vádlott vonatkozásában azzal egészíti ki, hogy II. r. vádlott 2016. január óta munkaviszonyt létesített és hulladékkezelőként dolgozik.

Élettársi kapcsolatban él, mely kapcsolatból egy gyermeke született.

II. r. vádlott elítéléseit az alábbiakkal egészíti ki:

- II.r. vádlottat a Jászberényi Járásbíróság a 2015. év augusztus hó 16. napján jogerőre emelkedett 8.B.616/2014/16. számú ítéletével a 2013. év november hó 24. napján elkövetett testi sértés büntette miatt 1 évi végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte és elrendelte pártfogó felügyeletét. (II. r. vádlott erkölcsi bizonyítványa)

Az ily módon kiegészített és pontosított tényállás minden vonatkozásában megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és bűncselekményeiket az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően minősítette. A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú ítélet kihirdetésének időpontjában I. r. vádlott esetében az elkövetéskori, míg II. r. vádlott esetében az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazva, helyesen minősítette a vádlottak cselekményét.

A 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvény (új Btk.), ezért helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak vonatkozásában melyik törvényt alkalmazza, azaz vádlottanként külön-külön kellett vizsgálnia, hogy az elkövetéskor hatályban volt vagy az elbíráláskor hatályban lévő büntető anyagi jogszabály eredményez-e kedvezőbb elbírálást a Btk. 2. §-ában foglalt rendelkezések értelmében. E komplex vizsgálat keretében arra a következtetésre

jutott, hogy, hogy I. r. vádlott esetében az elkövetéskori, míg a II. r. vádlott esetében az elbíráláskor hatályos Btk-t alkalmazza, mert e törvény rendelkezéseinek alkalmazása eredményez összehatásában kedvezőbb elbírálást.

A vádlottak által elkövetett testi épség elleni bűncselekmény büntetési tétele megegyezik az elkövetéskori és az elbíráláskor hatályos Btk-ban, I. r. vádlott esetében 1 hónaptól 5 évig, míg II. r. vádlott esetében 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a fiatalkorú vádlott esetében a szabadságvesztés büntetést - végrehajtásának elrendelése esetén - fiatalkorú fogházban kell végrehajtani, amely nem eredményez kedvezőbb elbírálást a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját illetően sem a főszabályként alkalmazott elkövetéskori Btk-hoz képest, míg a II. r. vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának változása indokolja az elbíráláskori Btk. alkalmazását.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket általában helyesen sorolta fel. II. r. vádlott tekintetében nyomatékos enyhítő körülményként értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetése idején fiatal felnőtt volt. Ezt azzal egészíti ki az ítélet, hogy ez akkor is enyhítő körülményként értékelendő, ha a vádlott büntetett előéletű (56/2007 BK vélemény, BH 2003.271.), hiszen a II. r. vádlott e bűncselekmény elkövetése előtt volt már büntetve.

Itt szükséges arra is utalni az Európa Tanács **R. (2003) 20** sz. ajánlására, amely kifejezetten azért született meg, hogy a fiatalkorúak bűnelkövetésére adandó új, korszerű válaszokat kidolgozva adjon útmutatást Európa államainak. Ezek között az életkorhatárok felfelé kitolódásának elismerése, rugalmasabb kezelésének sürgetése (11. pont) is megtalálható. A hivatkozott 11. pont pedig a magyar büntetőjogban fiatal felnőttként meghatározott bűnelkövetőkkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat szempontjából bír jelentőséggel. A 11. pont szerint:

Figyelembe véve a felnőtté válás időszakának a meghosszabbodását, lehetővé kellene tenni, hogy a 21 évesnél fiatalabb fiatal felnőttek a fiatalkorúakhoz hasonló bánásmódban részesüljenek és velük szemben ugyanolyan intézkedéseket alkalmazzanak, ha a bíró úgy ítéli meg, hogy még nem olyan érettek és cselekményükért nem annyira felelősek, mint valóban felnőtt társaik.

További enyhítő körülményként értékelte az ítélet, hogy a vádlott javára a további időmúlást, figyelemmel arra, hogy a bűncselekmény elkövetése és jogerős elbírálása kötött 5 év telt el, így I. r. vádlott esetében ez az idő már a bűncselekmény büntethetősége elévülésének idejével is megegyezik.

A Fővárosi Ítélet az ügyészi állásponttól eltérően I. r. és II. r. vádlott vonatkozásában úgy ítélte meg, hogy a büntetés súlyosítására nincs szükség, a kiegészített és értékelt bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés összhangban áll a büntetési célokkal.

A járulékos kérdésekre vonatkozó elsőbírói döntések törvényesek.

A Fővárosi Ítélet a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésével kapcsolatban az ítélet a Be. 381. § (1), (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2016. év szeptember hó 8. napján

Dr. Rédei Géza s.k.. Vincze Piroska s.k. . Ölvedy Emese s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 8.Fk.2081/2013/50. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.376/2015/8. számú ítéletével I. r. és II. r. vádlottal szemben a mai napon jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható!

Budapest, 2016. év szeptember hó 8. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: